

Tittel: Storslått spill

Ingress: Frekk og overveldende forestilling bæres av skuespillerne.

Elisabeth Leinslie

”Markens Grøde”

Av: Knut Hamsun

Dramatisert av: Sebastian Hartman og Hege Randi Tørresen

Regi: Sebastian Hartman

Scenografi: Susanne Münzner

Lys- og videodesign: Rainer Casper

Med: Henrik Rafaelsen, Trine Wiggen, Trond Brønne, Eindride Eidsvold, Sven Nordin, Frøydis Armand, Thorbjørn Harr, Petronella Barker, Ole Johan Skjelbred Knudsen, Fridtjov Såheim, Anne Krigsvoll, Christina Maryam Gjerstad

Den tyske regissøren Sebastian Hartman er tilbake på Nationalteatret. Det var Hartman som skapte røre i teaternorge med sin versjon av Ibsens ”John Gabriel Borkman” i 2004. I løpet av de siste par årene har imidlertid norsk teaterpublikum blitt mer vant til eksperimentering med nye uttrykk på de nasjonale scenene. Og derfor blir det nok ikke like mye røre rundt ”Markens Grøde”, selv om han også her serverer en frekk og overveldende forestilling du sent vil glemme.

Det er veldig mye man kan si om ”Markens Grøde”, men denne gangen gir jeg min spalteplass til skuespillerne. For det er de, mer enn noe annet, som bærer denne forestillingen.

I det komplekse og ekspressive universet Hartman har skapt av sterke bilde- og lydeffekter, spiller ensemblet med en imponerende allsidighet. De skifter raskt og sikkert mellom en rekke svært teatrale spillestiler – ubekymret plukket fra vidt forskjellige teatertradisjoner. Stilene skifter mellom inderlige illusjoner, fortelling, outrert overspill, ikke-spill, stiliserte bilder, teaterkoring, sang, publikumsutskjelling, publikumsaktivisering, komikk, lek og glødende alvor. Hele tiden med store fysiske og stemmemessige uttrykk.

Sjelden får vi oppleve skuespillerne på Nationalteatret spille så ekspressivt fysisk teater. Spesielt Petronella Barker, Trine Wiggen, Ole Johan Skjelbred og Thorbjørn Harr viser nye sider. Ikke det at resten av ensemblet er dårligere, på ingen måte, men de har fått vist sitt ekspressive og outrerte potensial i tidligere produksjoner. Det er både befriende og morsomt og se ensemblet slå seg til de grader løs på scenen.

Forestillingen er nok en kraftanstrengelse for hele ensemblet, men Sven Nordin gjennomgår, i Isaks skikkelse, den største fysiske påkjenningen. Det er bare å legge seg flat for kraftanstrengelsen det må være å spille denne forestillingen. Og skuespillerne gir 110% fra

begynnelse til slutt – selv da forestillingen mister oss i siste halvdel av 2. akt. Da blir kaoset så komplekst og utflytende at det rett og slett blir for mye å forholde seg til. Vi er slitne, og orker ikke flere påfunn fra Hartmans side.